

Неплаћени прековремени рад је у порасту, а радници широм света за то могу да захвале пандемији.

Један од десет запослених недељно ради више од 20 сати прековремено и бесплатно, показали су резултати нове студије АДП Истраживачког института. Тај удео се удвостручио од почетка здравствене кризе. Штавише, радници у просеку бележе 9,2 сата неплаћених прековремених сати недељно, у односу на 7,3 сата пре само годину дана.

АДП Истраживачки институт анкетирао је више од 32.000 одраслих радно способних људи из 17 земаља како би мерио расположење запослених суочених са пандемијом.

„Менаџери имају одговорност да знају колико раде њихови запослени. Лењо је и неодговорно препустити запосленом да менаџеру каже да ли је радио прековремено“, каже Кевин Рокман, професор менаџмента на пословној школи Универзитета Џорџ Масон.

Такве менаџерске праксе, каже он, могу да доведу рањивије запослене, попут оних из недовољно заступљених група или са привременим радним аранжманима, у неповољан положај, јер они који се осећају сигурно на својим положајима могу бити склонији да се изјасне.

Радници раде прековремено или да би надокнадили колеге који су изгубили или

напустили посао или једноставно да би се изборили са додатним оптерећењем које је створила пандемија, утврдио је АДП.

Северна Америка је забележила најзначајнији раст неплаћеног прековременог рада, где радници у просеку недељно раде девет сати прековремено, што је пораст од 125% у односу на годину пре пандемије. Азијско-пацифички регион, међутим, и даље предњачи, са радном снагом којој у просеку готово десет сати недељно иде на неплаћени рад.

Иако главна економисткиња АДП-а Нела Ричардсон каже да је овај тренд довео до драматичног скока продуктивности, она истиче и да је он дугорочно неодржив.

Али нису све лоше вести: 68% радника каже да је примило повишицу или бонус у протеклих годину дана. У Северној Америци то је важило за 63% мушкараца и 51% жена.

Они који су имали користи од тога, као и потенцијалне уштеде трошкова повезане са радом на даљину годину дана, можда никада неће желети да се врате у канцеларију, каже Томас Малоне, професор на МИТ-овој школи менаџмента.

Малоне каже да би компаније требало да размотре ове уштеде трошкова приликом израде планова за повратак у канцеларију и да питају своје запослене како би желели да раде.

„Као друштво имамо проблема са усклађивањем различитих ставова. Вероватно су најчешће оно о чему смо разговарали све лоше ствари [повезане са пандемијом]. Није много људи причало о добрим стварима, али мислим да је то важан део приче“, каже Малоне.

Извор: [BIZLife](#)